

Amb la voluntat de continuar abordant els diferents aspectes que afecten l'art emergent, l'Espai 13 de la Fundació Joan Miró presenta per a l'edició del 2022 *Salt i immersió*, un cicle comissariat per Pere Llobera amb propostes de Víctor Jaenada, Marcel Rubio Juliana, Marria Pratts i Martín Vitaliti.

El cicle pren el seu títol de la traducció lliure que José Ángel Valente fa del poema «Il tuffatore», d'Eugenio Montale, inspirat en una pintura funerària del segle v aC trobada a la necròpolis de Paestum. Tant el poema com la pintura, en què s'hi pot veure un noi nu saltant de cap a l'aigua, reflexionen sobre la vida, la mort i la circularitat inherent a totes dues.

Travessades per aquesta visió tràgica però lúcida de la vida, les exposicions de Víctor Jaenada, Marcel Rubio Juliana, Marria Pratts i Martín Vitaliti reflecteixen el compromís pregon i radical d'aquests artistes amb la seva obra. Tots quatre, en la seva condició del que Pere Llobera anomena «pintors naturals», aborden, mitjançant instal·lacions, artefactes i gestos tossudament pictòrics, la seva irreductible necessitat de trobar una veu pròpia dins l'existència.

#ImmersióEspai13

Fundació Joan Miró ✱ J.F. Barcelona

Amb la col·laboració de:

B Sabadell
Fundació

Fundació Joan Miró
Parc de Montjuïc
08038 Barcelona
T +34 934 439 470

www.fmirobcn.org

Properes exposicions:

Marcel Rubio Juliana
Resurrecció
29.04.22 — 03.07.22

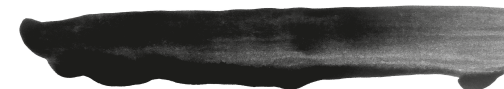
Marria Pratts
1 possessió Drift
15.07.22 — 16.10.22

Martín Vitaliti
Silly Symphonies
28.10.22 — 15.01.23

Disseny gràfic: Seranta

✱ J.F. Espai 13

Salt

VICTOR JAENADA — Isabel
21.01.22 — 18.04.22

Cicle comissariat per Pere Llobera

immersió

Fundació Joan Miró ✱ J.F. Barcelona

L'exposició parteix d'un fet que va tenir lloc durant la tendra infància de Victor Jaenada a casa de la seva àvia i que hauria pogut acabar prematurament amb la vida de l'artista. La descripció que fa ell mateix d'aquell incident és prou bona com perquè la llegim en les seves pròpies paraules:

Amb poc més d'un any de vida era a casa de la meua àvia Isabel, a la seva habitació, ficat al bressol. De cop i volta van aparèixer uns «àngels» sense forma que em van espantar molt. S'acostaven suspesos des del fons fosc de l'habitació, i recordo que havia de plorar. Com més s'apropaven aquestes no-formes, més fort plorava. La meua àvia, en veure que estava tan desconsolat, em va treure de l'habitació per tranquil·litzar-me. En aquell precís instant el sostre de l'habitació es va esfondrar; la runa va destrossar el bressol, i jo hagués mort aixafat. Ella m'explicava aquesta vivència amb molta angoixa, i el pare encara recorda veure l'habitació a cel obert. «Els àngels» són el meu primer record de vida, i probablement mai no sabré si em van venir a avisar o a emportar-se'm.

Aquest incident és el motor d'arrancada de la proposta de Victor Jaenada per a l'Espai 13. El projecte gira al voltant de l'unanimitat «sentiment tràgic de la vida», però plantejat a la inversa. És a dir, l'assumpte aquí no és tant l'avenir després de la mort, sinó el fet que la vida brolli del no-res. O per dir-ho d'una forma encara més precisa: la idea que literalment sobrevola la sala és el desassossec que genera a l'artista la possibilitat d'haver pogut ésser retornat a aquest no-res.

Els penjolls mòbils, que podríem relacionar amb les primeres passes perceptives de la infància, ens són estranys aquí perquè no parlen de jocs de nadó ni de les pors infantils habituals. Són pors fosques, adultes, que ens retroprojecten cap al misteri incomprendible del brollar a la vida. Tots hauríem de sentir algun tipus de comunió o vibració enfront del misteri i la meravella del viure. I tots hauríem de sentir un respecte pregon pel que Jaenada, d'una forma tan preocupada, no és capaç de comprendre, però curiosament sí d'expressar.

No es pot fallar quan hom s'entrega d'aquesta forma a l'expressió artística. Perquè aquí no es tracta de lluïment plàstic; es tracta de no fer concessions a la mentida, de no caure en el costat fosc de la forma, d'anar més fondo (*jondo*) i de trobar el nostre «centre».¹ En aquest cas concret és Victor Jaenada qui mira de trobar-lo i Marc Vives qui l'ajuda, servint-se d'unes cançons de bressol que un cop més, com passa amb els mòbils penjats del sostre, no són per als més petits.

Caldrà que, com a públic, estiguem fins i entenguem sense entendre, tal com el mateix Victor proclama sovint fent referència al seu estimat art flamenc. I posats a demostrar finor, detectem que Jaenada, podria estar dialogant subterràniament amb el nostre amfitrió, Joan Miró. I és per això també que el seu art enceta aquest cicle amb la construcció d'un estrany interregne entre la infància i la maduresa.

Pere Llobera

Activitat:

Dissabte 19 de març, a les 17.30 h
Acció-concert de flamenc
a càrrec d'Ana Brenes
Preu: 5 € (inclou concert i entrada
a l'exposició de l'Espai 13)

<https://www.fmirobcn.org/espai13>

Victor Jaenada (Barcelona, 1977). L'any 1994 comença els seus estudis a l'Escola d'Art i Superior de Disseny Llotja i continua la seva formació a la facultat de Belles Arts de la Universitat de Barcelona, on aprofundeix els seus coneixements en pintura i dibuix i experimenta amb altres llenguatges artístics. Ha mostrat els seus treballs a centres d'art com el MNAC (Barcelona), el CCEMX (Ciutat de Mèxic), el Casal Solleric (Palma), el Centro Párraga (Múrcia) o la Fundació Antoni Tàpies (Barcelona), entre d'altres. També participa periòdicament en projectes individuals i col·lectius a diferents galeries de l'escena nacional i fires d'art. Algunes de les seves obres formen part dels arxius del MACBA i de col·leccions com Grisart o DKV.

1. José Ángel Valente, *Variaciones sobre el pájaro y la red*, precedido de *La piedra y el centro*, Barcelona, Tusquets, 1991.